

GHANA, KUMASI – september 2015

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime in priimek:

Ana Tomažin

Čas izmenjave:

od 1. 9. do 30. 9. 2015

Študentsko izmenjavo sem v septembru opravljala v Kumasiju, ki je drugo največje mesto v Gani takoj za prestolnico Akro. To štiri milijonsko mesto za tipičnega zahodnjaka mogoče na prvi pogled daje vtis ogromne vasi, ker so povsod le nizke hiške pred katerimi ljudje na improviziranih lesenih stojnicah prodajajo »svega i svašta«. Kumasi je znan predvsem po zelo velikem Kejetja marketu, ki predstavlja strogi center mesta, hkrati pa leži praktično preko ceste od bolnišnice in študentskega kampusa. No, ironično je le, da na zelo velikem in zelo znanem afriškem marketu skoraj ne prodajajo tipičnih afriških stvari, saj se je dalo kupiti le bolj ali manj poceni kitajsko robo. Izjema je le blago s pisanimi afriškimi vzorci vseh možnih oblik in barv. Punce smo bile ves čas na lovu za sanjskim vzorcem, po uspešnem nakupu pa smo poiskale šiviljo, ki nam je zašila oblekice po vseh možnih glasbenih željah. In res zelo poceni. Sicer pa, če je kdo mislil da je Gana nenormalno poceni, je živel v zmoti. Tudi jaz sem, vse dokler nisem v supermarketu odkrila, da najbolj navadni koruzni kosmiči stanejo petindvajset cedijev. Kar je malo več kot pet evrov. Ok, verjetno zato ker so bili Kellogsovi, ampak tudi na splošno imajo vse ostale stvari v trgovini bolj ali manj evropske cene. Tudi zelenjavi in sadju se na tržnici cene večinoma ni dalo zbiti na denarnici prijazen afriški znesek. Ne vem zakaj. Ali smo bili tako zelo slabi pri tem poslu, ali pa smo enostavno izgledali kot evri na dveh nogah. Skoraj edina stvar, ki je bila res zelo zelo poceni je bila pitna voda pakirana v vrečkah, ki smo jo kupovali kar v trgovini v kampusu. In pa indomie – ji. Ker so v hostlu sobe za tuje študente brez kuhinj in ker sem k sreči od avgustovskega kolega podedovala grelnik za vodo, so bile te instant testenine naš kulinarični vrhunec. Vsak dan nam je brezplačno pripadalo le kosilo. Ker sem navajena na res zelo različno in tudi pekočo hrano, mi je bilo za jest vse zelo dobro. Problem je le, če ne ješ mesa, ker ga podtaknejo skoraj povsod. Drug problem je ta, da nimajo navade piti kave in moraš imeti srečo, da se jo sploh najdeš v trgovini. In da o kakšnem socialnem udejstvovanju v kavarnicah sploh ne govorim, ker karkoli temu podobnega tam sploh ne obstaja. Tudi ljubitelji streetfooda so lahko v Gani malo razočarani, ker ni ravno med najbolj pestrimi na svetu. Če med pet različnimi stvarmi, ki se jih da kupiti sploh lahko govorimo o pestrosti. Je pa vsaj avtentična, zelo dobra in tudi zelo poceni. Čisto druga stvar so restavracije v mestu, ki so

spet prilagojene turistom iz Evrope oziroma ostalega zahodnega sveta, temu primerne pa so tudi dokaj visoke cene.

Razmere v mestu so simpatično kaotične predvsem na račun zelo gostega prometa in nepregledne množice ljudi, ki drvi po prašnih ulicah. To pa ne velja za nedelje, ker so takrat vsi v cerkvah in ulice so praktično prazne. Ljudje – tudi mladi so blazno verni. Kolega, ki sta bila na izmenjavi iz Saudske Arabije sta celo postala žrtve poskusa spreobrnitve v kristjana ☺. Se pa res splača it pogledat kako zgleda nedeljska maša. Ni ravno kot scena iz filma Sister's act ampak je dober približek. Prometna signalizacija kot so semaforji in podobno je sicer zgrajena, a očitno že dolgo ne dela več, če gre sklepati iz reliefa pločevine avtomobilov. Podobno velja tudi za pravila v prometu, ki verjetno obstajajo le v teoriji, v praksi pa vožnja s taksijem zgleda tako, da se v avto nagužva za evropske razmere za enkrat še nelegalno število ljudi, vozniki pa si z levo roko skozi odprto okno mahajo in z različnimi znaki sporočajo kdo ima ali nima prednosti. Normalno pa je tudi, če se voznik med čakanjem v gostem prometu skrega s kakšnim drugim voznikom ali pa kar mimoidočim na ulici in lahko celo pred zgroženimi obroniji (baje nevtralna beseda za belopolte osebe)besen izstopi iz vozila da se zadeva reši na štiri oči. Ali pesti. Ampak dejstvo je, da se na koncu vsi veselo odpeljemo naprej. Predvsem je vesel taksist, ker s(m)o naivni belčki za njih vedno zelo dober ulov. Zato se je treba vedno prej pogajati za ceno, ker če ne lahko smešno kratka vožnja s taksijem stane smešno veliko. Za tiste, ki ne marajo pregovarjanja o denarju pa so boljša varianta trotraji – manjši kombiji, ki imajo ustaljeno ceno ena do tri cedije za dostavo kamorkoli v mestu. Problem je le, da postanejo uporabni šele, ko dešifriras sistem obratovanja in se v mestu že malo orientiraš. Pri tem zahtevnem procesu ti lahko (ni pa nujno) pomaga tvoja kontaktna oseba, ki ti, če imaš srečo, odpiše šele ko si že izgubljen nekje sredi Afrike. ☺Saj ne. Ni pa to zelo daleč od resnice. Meni je moja kontaktna oseba prvič odpisala šele ko sem na letališču v Madridu čakala na let za Akro. Tako da priporočam preventivno teženje preko vseh možnih socialnih omrežij. Čeprav tudi od kontaktne osebe nisem dobila nekih super pomembnih informacij, je vseeno boljši občutek če veš, da te na drugem koncu sveta vsaj nekdo pričakuje. Letela sem z Iberia Airlines v Akro in ker sem karto kupila že februarja ali marca je bila ta zelo poceni – okoli 460€. Potem je bilo treba priti še do Kumasija, kar se najbolj izplača z VIP avtobusi. Karta za eno smer stane 40 cedijev in to z najbolj udobnim avtobusom na svetu.

Septembra v kampusu na izmenjavi ni bilo zelo veliko tujih študentov. Poleg mene sta bili na IFMSA izmenjavi še dve puncici iz Italije, ena iz Nemčije in dva študenta iz Sudana. Ker pa iz očitnih razlogov ni težko prepoznati ostalih internacionalnih študentov smo se družili še z dvema Američanoma, ki sta

bila v bolnišnici na neki drugi vrsti prakse. Nad študentskim hostlom kjer smo živeli, sem bila pozitivno presenečena, ker sem po pravici povedano pričakovala veliko slabše stanje. Res je velikokrat zmanjkalo vode in ker nikoli nismo vedeli, kdaj se bo vrnila smo vedno imele v rezervi nekaj natočene vode za nujne primere. Drugače pa se je dalo vodo, takrat ko je ni bilo, dobiti iz velikega zbiralnika pred hostlom. Izpadov elektrike pa za razliko od preostalega dela mesta ni bilo, ker ima bolnišnica in zato tudi celoten kampus svoj generator.

Med vikendi smo si morali izlete organizirati v lastni režiji, na socialni program pa so septembra očitno pozabili. Mogoče zato, ker se domačim študentom septembra začenja nov semester. Ampak ga niti nismo pogrešali, ker smo si ga pač naredili sami. Vožnja s kombiji, trotroji in podobno do turističnih krajev je zelo zabavna in traja skoraj cel dan, zato smo si po navadi vzeli fraj tudi ponedeljke, kar pa sploh ni bil problem. Izleti znajo biti relativno dragi predvsem zaradi dolge poti, saj so razdalje kar velike, cene prenočišč pa nič kaj afriške. Obvezno pa se skupini zbeganih turistov prilepi še kakšen samooklicani turistični vodič, ki ga je potem treba tudi plačati.

V bolnišnici sem bila primarno na internističnem oddelku, nekajkrat pa sem šla pogledat tudi na plastično kirurgijo. Večinoma smo se brez problema lahko prestavljali med oddelki, ni nihče niti približno kompliciral. Niti vprašal. Le birokracija na začetku same izmenjave lahko traja nekaj časa. No, vsaj pri meni je, ker baje še niso dobili nekega pisma, ki so ga potrebovali za ne vem kaj vse. Delo na samem oddelku pa je potekalo večino tako kot smo ga navajeni pri kliničnih vajah. Če so imeli lokalni študenti ravno vaje na tem oddelku smo se pridružili eni izmed skupin, sicer pa je vsak imel dodeljenega svojega mentorja in delaš pač to kar znaš oziroma za kar te prosi. Vse pa je seveda odvisno od lastne iniciative.

Ravno ko te vse »Wer ar ju goin?« , »I love you frinCESS« in podobne izjave začnejo pošteno zabavat, in pa ko se končno navadiš na zmerno do pretežno nerazumljivo Gangleščino in urejeni afriški kaos, je mesec skoraj prehitro naokoli. Domov pa bolj kot poglobljeno strokovno znanje medicine odneseš super izkušnjo in pa, če malo preveč uživaš v kulinariki in z nadsvetovno srečo ne fašeš diareje, tudi kakšno kilo več. 😊

Študentski kampus

Ulice Kumasija

Afriški vzorci

Manjša vasica ob robu Kumasija